

ธรรมโอวาท ตอน

ทฤษฎีภาษาใน

พระอุดมญาณโมลี (จันทร์ศรี จันททีโป)

เจ้าอาวาสวัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี

ธรรมโอวาท ตอน

อ ทฤษฎีภายใน

พระอุทตมญาณโมลี (จันทร์ศรี จนฺททีโป)

“กายวาจาที่จะเป็นปกติได้

ก็ต้องอาศัยใจเป็นใหญ่ ใจเป็นหัวหน้า ใจเป็นประธาน

ใจเป็นผู้บังคับบัญชากายวาจา ให้กระทำ”

“พระมหากษัตริย์ทรงเป็นพุทธมามกะ”

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชได้เสด็จออกผนวช
เมื่อ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ณ พระอุโบสถ วัดพระศรีรัตนศาสดาราม
ทรงรับการบรรพชาอุปสมบทเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา
ทรงได้รับสมณนามว่า “ภูมิพล”

“ผู้นับถือศาสนา ไม่ว่าจะ เป็นเชื้อชาติใดและแม้ อยู่ในนิกายใด
ล้วนถือทางปฏิบัติในกาย วาจา เป็นอย่างเดียวกัน
คือ ย่อมพยายามอยู่ทุกเมื่อที่จะรักษากาย วาจา ใจ ให้สะอาดด้วยระเบียบ
ปฏิบัติอันดีงามและสุจริตที่จะควบคุมประกอบใจ
ให้สงบด้วยความมีสติรู้ตัวอยู่ตลอดเวลา”
(พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ)

พระโอวาท

คนที่มีบุญนั้น บุญย่อมคอยจ้องที่จะเข้าช่วยอยู่แล้ว เพียงแต่เปิดโอกาสให้เข้าช่วย คือเปิดใจรับนั่นเอง การเปิดใจรับก็คือเปิดอารมณ์ที่หุ้มห่อออกเสียแม้ชั่วขณะหนึ่ง ด้วยสติที่กำหนดทำใจตามวิธีของพระพุทธเจ้า เมื่อบุญได้โอกาสพรั่งพรูเข้ามาถึงใจ หรือไหลขึ้นมาได้แล้ว จิตใจจะกลับมีความสุขอย่างยิ่ง อารมณ์ทั้งหลายที่เคยเห็นว่าดีหรือร้าย ก็จะกลับเป็นเรื่องธรรมดาโลก

สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร (สมเด็จพระสังฆราช รูปที่ ๑๙ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์)

ขอน้อมถวายเป็นพุทธบูชา

และกราบบูชาอาจารย์คุณ

แต่

องค์บรมครูพระอุดมญาณโมลี

(จันทร์ศรี จนฺททีโป)

- ชื่อหนังสือ : ธรรมโอวาท ตอน **ทฤษฎีภายใน**
- วัตถุประสงค์ : ธรรมบรรณาการ
- พิมพ์ครั้งที่ ๑ : พฤศจิกายน ๒๕๕๐
- จำนวนพิมพ์ : ๒,๘๐๐ เล่ม
- ดำเนินการผลิต : ก้อนเมฆแอนด์กันยักรูป ๐๘๘-๑๐๓-๓๖๕๐
- สงวนลิขสิทธิ์ : ห้ามคัดลอก ตัดแปลง แก้ไข ด้วยวิธีการใด ๆ
เพื่อจำหน่าย หากประสงค์พิมพ์เพื่อแจกเป็น
ธรรมทาน อนุญาตให้ดำเนินการได้ตามความ
ประสงค์ และขออนุโมทนา อำนวยพร
- ผู้จัดทำ : คุณนรินทร์ - คุณธีรประภา เสวตประวิฑูร
คุณชวิน - คุณมะลิวัฒน์ ยงยุทธ
- ผู้ถอด CD : คุณพิรุณ จิตรยั่งยืน
- ที่มา : บันทึกการแสดงพระธรรมเทศนา
ในพระอุโบสถวัดโพธิสมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี

พระอุดมญาณโมลี (จันทร์ศรี จันททีโป)

วัดโพธิ์สมภารณ์ อ.เมือง จ.อุตรดิตถ์

ในการที่เราทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาเพื่อปฏิบัติธรรม เป็นการเฉลิมฉลองในวันที่ ๕ ธันวาคมที่จะถึงข้างหน้านี้ ซึ่งเป็นวันเฉลิมพระชนมายุของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นประมุขของประเทศชาติ ในการที่เราทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้นับว่าเป็นการแสดงออกซึ่งกตัญญูกตเวทิตาธรรม อันจะนำไปให้ประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ของประเทศไทยของเราให้เจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้นไป

ในโอกาสต่อไปนี้เป็นโอกาสที่ท่านทั้งหลาย จะได้ตั้งใจ ปฏิบัติจิตใจของตน ให้ดำเนินไปตามปฏิปทาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งเป็นเจ้าของแห่งพระศาสนา ก่อนอื่นที่พระองค์จะได้เป็นเจ้าของแห่งพระพุทธรูป ศาสนานั้น พระองค์ก็ตั้งใจสละราชสมบัติ ออกจากพระราชมณเฑียร หรือออกจากวังไปสูป่าเพื่อหาความสุขในทางด้านจิตใจ ดังที่ท่านเจ้าคุณสมเด็จพระมหามุนีวงศ์ ได้กล่าวให้ฟังแล้ว ตั้งแต่เมื่อคินวานนี้ ดังนั้นในวันนี้ (วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๓๗) ท่านทั้งหลาย จะได้ตั้งใจปฏิบัติทางกาย ทางวาจา และน้ำใจของตน ให้พ้นจากความยุ่งเหยิงทั้งหลาย

ซึ่งมันมีอยู่ในจิตใจของเรา นั้น มาตั้งนมนาน ในการที่เรา
ได้เกิดมาเป็นมนุษย์ พบพระพุทธศาสนา นับว่าเป็นลาภอัน
ประเสริฐ เกิดมาแล้วจะต้องสร้างคุณงามความดีใส่ตน
ของตน อย่างสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์ก็ได้
สร้างบารมี ๑๐ ทศ คือ ทานบารมี ศีลบารมี เนชัมมะบารมี
เป็นต้น จนกระทั่งสุดท้ายท่านทั้งหลายได้สละกิจการงาน
ทางบ้านออกมาเพื่อบำเพ็ญตนให้เป็นคนที่มีจิตใจอัน
ผ่องใสในการให้ทานนั้น ท่านทั้งหลายก็ได้ทำอยู่เป็นประจำ
คือให้อามิสทาน มีให้จีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และ คิลาน
เภสัช เป็นประจำอยู่แล้ว ต่อจากนั้นก็เกี่ยวข้องการรักษาศีล

ศีลนั้นที่พระพุทธองค์ทรงบัญญัติไว้ก็มี ๕ ประการบ้าง ๘ ประการบ้าง หรืออุโบสถกรรม จนกระทั่งศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ สำหรับบรรดาพระภิกษุ สามเณร ได้ประพฤติปฏิบัติกัน

ที่นี้การรักษาศีลนั้นรักษาที่ไหน อะไรเป็นศีล

“ก็รักษาที่กายที่วาจาให้เป็นปกติ กายวาจาที่จะเป็นปกติได้ ก็ต้องอาศัยใจเป็นใหญ่ ใจเป็นหัวหน้า ใจเป็นประธาน ใจเป็นผู้บังคับบัญชากาย วาจา ให้กระทำอย่างนั้นอย่างนั้น”

อย่างบัดนี้เราก็พร้อมแล้ว มีการบวชเนชัมมะ เรียกว่าบวชชีพรามณ์ดังที่ปรากฏอยู่นี้

ที่นี้การบวชนั้น เมื่อพูดเป็นภาษาไทยชัดๆ ก็คือได้แก่การอบรมปมนิสัยใจคอของตน ให้ได้เข้าสู่พระธรรมคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงแสดงไว้ทั้งแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เมื่อยอลงให้สั้นก็มีอยู่ ๓ ประการ ตรงกับพระบาลีว่า “สัพพปาปัสสะ อกรรมัง” การไม่ทำบาปทั้งปวงนี้ประการหนึ่ง “กุสะละสุปสัมปทา” การยังกุศลให้ถึงพร้อมอีกประการหนึ่ง “สะจิตตปริโยทปะณัง” การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้วอีกประการหนึ่ง

เอดั่งพุทธานะสาสะนัง นี้เป็นศาสนา

คนโดยส่วนมาก เข้าใจว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ

เจ้าทรงเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้วนาน ศาสนานั้นเสื่อม
ศีลธรรมเสื่อม ความเป็นจริง คำสอนของพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าไม่ได้เสื่อมไปไหน ศีลธรรมก็ไม่ได้เสื่อมไปไหน คน
เราต่างหากเป็นผู้เสื่อม เสื่อมคือการไม่ประพฤติ ปฏิบัติตาม
การละเลยไม่กระทำตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เมื่อ
สมათานศีลไปแล้วก็ว่าแต่ปาก เมื่อกลับไปจากวัดแล้วก็ทิ้ง
ไว้ที่วัด ทิ้งไว้ที่ศาลา ไม่ได้นำเอาติดตัวไป เพราะฉะนั้นคน
โดยส่วนมากจึงได้พูดกันว่าศาสนาเสื่อม **ความเป็นจริงคำ
สอนของพระพุทธเจ้าไม่ได้เสื่อม** คือละจากความชั่วแล้ว
ก็ประพฤติความดี ตั้งใจประพฤติปฏิบัติความดี ขัดเกลา
กิเลสอาสวะซึ่งครองอยู่ในจิตสันดานของเรามาตั้ง
หลายภพหลายชาติ ก่อนที่เราจะเกิดมาเป็นมนุษย์ได้นั้น เรา
จะต้องไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉานไม่รู้วาก็ชาติก็ภพ เมื่อชาติ
สุดท้ายที่เราได้มาเป็นมนุษย์นี้ คุณงามความดีมีในตัวของ
เราพอแล้วหรือยัง เราต้องตั้งสติคือความระลึก
สัมปชัญญะ ความรอบรู้ หรือ ความรู้ตัว ระลึกนึก พิจารณา
ตนเองอยู่เสมอว่า **บัดนี้เรามีคุณงามความดี พอแล้วหรือ
ยัง ถ้าจิตมันตอบว่ายัง ก็ให้พยายาม สร้างวิริยะบารมีขึ้น
คือมีความพากความเพียร** มีการไหว้พระสวดมนต์ เสร็จ
เรียบร้อยแล้วนั่งกำหนดจิตใจของตนว่า ขณะนี้จิตของเรา

มันไปคิดถึงอารมณ์อะไร ซึ่งจะผ่านเข้ามา ทางตา ทางหู ทางจมูก ทางลิ้น และใจเป็นผู้ยึด ใจเป็นผู้ถือ

ท่านจึงให้ชื่อว่า **อุปาทานขันธ** คือใจเป็นผู้ถือมัน เช่น อย่างมันในร่างกายของเราว่า ขณะนี้ร่างกายของเรายัง เข้มแข็ง จะเดินจะเหินไปที่ไหนก็ได้สะดวกสบาย เรามา พิจารณาดูกายของเราให้เห็นว่า เป็นเพียงรูปร่างหรือกอง ขันธ ๕ อันหนึ่ง เช่นอย่างรูปซึ่งเราได้ร่างกายอันนี้มา ที่นี้ เวทนา (เมื่อ)เรานั่งนาน ๆ ก็มีการปวดแสบปวดตา **สังขยา คือความจำได้หมายรู้** ดังนี้เป็นต้น ทุกคนถ้ามาพิจารณาให้ ชัด ใช้ปัญญาวิริยฉัย ลงไปว่าเราเกิดมาชาติหนึ่งนั้น ชีวิต

ของเราจะเป็นอยู่ได้นานเท่าใดเราก็ทราบไม่ได้ เท่าที่ชีวิต
ล่วงไป ๆ มาถึงขณะนี้ เราลองนึกตั้งสติทวนระลึกนึกถึง
ตั้งแต่เรากลอดออกมา จากท้องของแม่ มาจนกระทั่ง
ถึงบัดนี้ อายุบางท่านก็อยู่ในระหว่างกลางคน บางท่านก็
อยู่ในปัจฉิมวัย คือ สี่สิบ ห้าสิบ ขึ้นไป สังขารร่างกายนั้น
เวลาจะเดินจะเหินนั้น แข็งแรงเหมือนอย่างที่เป็นหนุ่มเป็น
สาวหรือไม่ ความแข็งแรงนั้นมันลดไป ๆ เรามาพิจารณา
ได้อย่างนี้ ก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาท เป็นผู้สามารถที่
จะทำตนของตนให้เข้าถึง คำสอนของพระพุทธเจ้า

พระพุทธองค์ ท่านสอนในหลายแง่หลายมุมเมื่อ
เราขอให้สั้นมาพิจารณาถึงตัวของเราเองว่า เราจะมีชีวิต
จิตใจอยู่ไปได้เพียงแค่นั้น ถ้ามองในอนาคตว่า ร่างกาย
ของเราคือชีวิตความเป็นอยู่นี้ สั้นเข้าทุกวัน ๆ เมื่อถึงวัน
ที่หมดลมหายใจนั้น ก็เรียกว่าตาย ในขณะนี้เราก็ตายอยู่
ทุกเวลานาที หายใจออกก็ตาย หายใจเข้าก็ตาย แต่ว่า
ตายชนิดนี้เรียกว่าตายชนิดที่ปกปิด ถ้าเราไม่คิดให้ดีก็ไม่รู้
ว่าตาย คือ ความแก่ชรา มันนำไปอยู่ทุกขณะไม่มีเว้นว่าง
ดังนั้นเราจึงได้พากัน เสียสละกิจการงานทางบ้าน ออก
มาสร้างคุณงามความดี ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ของ
สมเด็จพระเจ้าแผ่นดิน ซึ่งเป็นองค์ประมุขของพวกเรา เรา

ทั้งหลายได้มาปฏิบัติเช่นนี้ถือว่าเป็นผู้ที่มาหากำไรแห่งชีวิต
เปรียบประดุจว่า พ่อค้า เขาค้าขายเมื่อเขาลงทุนไปแล้ว ก็
ต้องการกำไร ฉันทใดก็ดี ท่านทั้งหลายได้มาลงทุน ให้ท่าน
รักษาศีล เจริญเมตตาภาวนา ดังที่ทำอยู่ในขณะนี้ นี้เรียก
ว่าเป็นการมาสร้างทุนทรัพย์ ซึ่งเรียกว่า **ทรัพย์ภายใน** ได้แก่
ความเชื่อมั่นว่า การทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ทำตัวของเราให้
เป็นคนมีจิตใจอันสุจริต ประพฤติไม่ผิดศีลธรรมและจารีต
ประเพณี เพราะคนทุกคนนั้นมีวินัยประจำตัวทุกคน คือ
ต้องมีระเบียบเป็นคนที่มีความประพฤติเรียบร้อย ทางกาย
ทางวาจา ใจก็มีเมตตาธรรม แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน เรา

ทั้งหลายเกิดมาในโลกนี้ เรียกว่าเป็น “มนุษย์โลก” โลกคือมนุษย์ เป็นผู้ที่บริสุทธิ์จากกรรมเก่า เป็นผู้ที่มีร่างกายอันสมบูรณ์บริบูรณ์ จะทำอะไรก็ทำได้ตามความชอบใจของเรา แต่โดยส่วนมากเราชอบใจในทางศีลธรรม ภาวนา หาคูณงามความดีใส่ตนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ในวาระนี้ทุก ๆ คนนั้น ที่ได้มาประพฤติปฏิบัติธรรม ได้เสียสละกิจการงานทุกสิ่งทุกอย่าง ทำใจของเราไม่ให้เป็นห่วง แม้บ้านช่องมันจะเป็นอย่างไรก็ช่างมัน เพราะในขณะนี้ เราต้องการที่จะสร้างตนให้เป็นคนดีมีทรัพย์คืออริยทรัพย์ ทรัพย์อันประเสริฐซึ่งเกิดขึ้นกับดวงใจของเรา ตกน้ำไม่ไหลตกไฟไม่ไหม้ โจรผู้ร้ายจะมาแย่งชิงเอาไปก็ไม่ได้ เพราะฝังอยู่ในดวงใจของเราแล้ว

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนบรรดาพุทธบริษัท ทั้ง ๔ มีภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา อย่างที่พวกท่านได้ปฏิญาณตนถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่งที่เคารพนับถือของตนตลอดชีวิต เมื่อทำกิจได้ เช่นนี้ชื่อว่าเป็นผู้ที่เข้าถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ดังนั้นในการที่ปฏิบัตินั้นไม่เฉพาะแต่เราจะมานั่งพับเพียบหรือมานั่งสมาธิ ในศาลาพระราชศรัทธาอันแห่งเดียว “อกาลโก” ไม่เลือกกาลไม่เลือกเวลา พระพุทธเจ้าสอนให้เราทั้งหลาย

นั่น มีความพากความเพียรทุกอิริยาบถ มียืน เดิน นั่ง นอน
กิน ดื่ม ทำ พูด คิด เป็นต้น หากคนทุกคนทำได้อย่างนี้
เป็นผู้ชื่อว่าไม่ประมาท บุคคลผู้ที่ไม่ประมาทนั้นชื่อว่าเป็นผู้
ไม่ตาย คือไม่ตายจากคุณงามความดี **ถ้าบุคคลผู้ใด
ประมาทแม้จะมีชีวิตอยู่ถึงร้อยปี บุคคลผู้นั้นก็ชื่อว่าตาย
แล้ว คือ ตายจากคุณงามความดีนั่นเอง** ส่วนร่างกายยัง
อยู่ ท่านผู้รู้ทั้งหลายจึงได้แนะนำพร่ำสอน ให้พวกเราทั้ง
หลายได้ตั้งใจปฏิบัติธรรมอันจะนำจิตใจของตนให้ปราศจาก
ความโลภ ความหลง ซึ่งเป็นรากเหง้าแห่งอกุศลคือความไม่
ดี ซึ่งมีประจำใจอยู่เสมอ ทีนี้เราก็พยายามละสิ่งเหล่านั้น
ให้มาเป็นกุศลเป็นผู้เฉลียวฉลาด มีปัญญาสามารถที่จะ
ชำระสิ่งที่มันไม่ดีซึ่งเกิดขึ้นกับจิตของเรานั้นให้หายไปวัน
ละเล็กละน้อย เมื่อนาน ๆ เข้าความดีนั้นก็ย่อมปรากฏขึ้น
ในดวงจิตของเราอย่างแน่แน

แม้ในสมัยครั้งพุทธกาลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็
เป็นแต่เพียงว่าผู้บอก ส่วนพุทธสาวกหรือ พุทธบริษัททั้ง
หลายเมื่อฟังแล้วก็นำไปประพฤติปฏิบัติ เช่น อย่างในสมัย
โบราณท่านสอนให้ปฏิบัติในสมถกรรมฐาน และวิปัสสนา
กรรมฐาน สำหรับพระภิกษุ สามเณร ก็ฉันเพียงมือเดียว
ฉันในบาตรพอยังอัตภาพให้เป็นไปในวันหนึ่ง วันหนึ่ง เพื่อ

ที่จะได้บำเพ็ญความเพียรให้ได้รับความสุข คือ ความสบายที่เกิดขึ้นในใจของตน ที่นี้ส่วนญาติโยมซึ่งมี ภาวะ ฐานะ ที่จะต้องประกอบอาชีพสำหรับเลี้ยงชีวิตให้อยู่ได้ในวันหนึ่งวันหนึ่งนั้น ย่อมมีกิจการต่าง ๆ กัน บางท่านก็เป็นพ่อค้า บางท่านก็เป็นข้าราชการ บางท่านก็เป็นชาวไร่ชาวนา หาอาหารหรือเครื่องอุปโภคบริโภคเพื่อนำมาบำรุงร่างกายของตนให้อยู่ได้ในวันหนึ่งวันหนึ่ง ส่วนพระภิกษุสามเณรนั้นได้สละบ้านเรือนออกมาบวชเป็นเณรก็ดี เป็นพระก็ดี ตั้งใจที่จะสละความกังวลในทางฆราวาสวิสัยออก มารักษาศรัทธาธรรมวินัยให้มั่นคงถาวร ทำตนของตนให้พ้นจากกองทุกข์ คือ ขาติทุกข์ ขราทุกข์ พยาธิทุกข์ มรณาทุกข์ แม้ญาติโยมก็เป็นเช่นเดียวกัน ขาติ ความเกิด ขรา ความแก่ พยาธิ ความเจ็บ มรณะ ความตายติดตามเรามาตั้งแต่วันเกิด ทำอย่างไรเราถึงจะหนีจากสิ่งทั้งสี่ประการนี้ได้

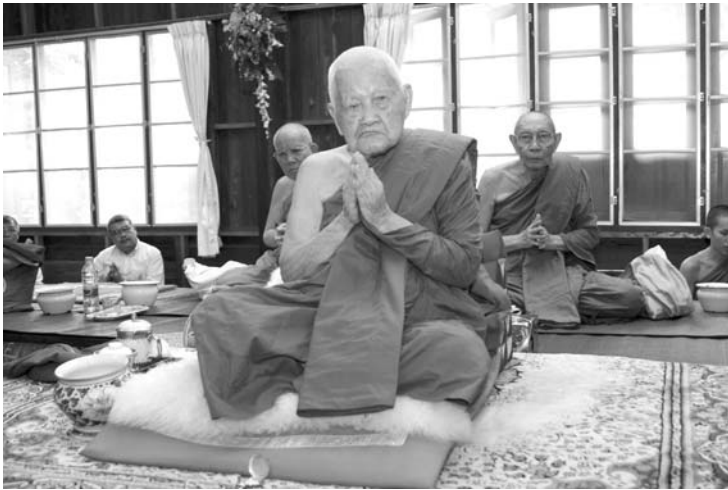
ยกตัวอย่าง เช่น อย่างพระอริยะเจ้าทั้งหลาย ในสมัยโบราณกาลนั้น ท่านเป็นผู้ที่ตั้งใจออกจากฆราวาสนิสัย มาบรรพชาอุปสมบทกับพระพุทธเจ้าก็ได้ฟังคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้วก็ตั้งใจปฏิบัติอย่างจริงจังจึงเอาชีวิตเป็นเดิมพันแม้จะตายในขณะนั้นก็ได้ไม่ได้เสียตาย เมื่อท่านได้ตั้งใจอธิษฐานใจอย่างนี้แล้วก็ตั้งใจประกอบความพาก

ความเพียรให้มั่นคงถาวรไม่นานนักท่านก็สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาสหเป็นผูที่ไม่เกิด นี้.. อย่างพวกเราจะต้องเกิดแต่ว่าเกิดนั้นให้เกิดดี ให้เกิดในตระกูลที่ดี ก็เพราะเนื่องมาจากที่เราได้ประพฤติปฏิบัติอยู่อย่างในปัจจุบันนี้ เพราะฉะนั้นการที่ประพฤติปฏิบัติธรรม คำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น พระองค์เป็นแต่ผู้บอก ครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เราได้อาราธนาท่านมาให้โอวาทนั้น ก็เป็นแต่เพียงว่าผู้บอก แม้ตัวท่านเองก็ต้องประพฤติปฏิบัติเช่นเดียวกับพวกท่าน แต่จะต่างกันก็เป็นแต่เพียงท่านเป็นเพศบรรพชิต จิตของท่านก็จะละเอียดละออกกว่าที่เป็น

ฆราวาส ถึงแม้ว่าเป็นฆราวาสนั้นถ้าตั้งใจประพฤติปฏิบัติอย่างจริงจังก็จะได้เห็นความสุขอันเกิดขึ้นในขณะที่เรากำลังนั่งกำหนดจิต เมื่อจิตมันวางจากอารมณ์ภายนอกได้แล้ว ความสุขทางจิตคือปีติก็ย่อมเกิดขึ้น ท่านจึงให้ชื่อว่า “นัตถิ สันติ ประระมัง สุขัง” สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี

ความสงบในที่นี้หมายถึงใจของเรามันวางจากอารมณ์ภายนอกแม้สิ่งใดจะผ่านเข้ามาเป็นรูป ผ่านเข้ามาทางตา เสียงผ่านเข้ามาทางหู กลิ่นผ่านเข้ามาทางจมูก รสผ่านเข้ามาทางลิ้นอย่างนี้เป็นต้น ใจไม่นึก ใจไม่ถือ ใจวางเสียนั้นแหละเรียกว่า ได้รับความสุขกายสบายใจ เมื่อใจสบายแล้วกายก็พลอยสบายไปด้วย ดังนั้นในวันนี้ที่อาตมาได้มีโอกาสมาให้โอวาทท่านทั้งหลายนับว่า เป็นโชคหรือเป็นลาภอันหนึ่งทั้งสองฝ่ายทั้งพวกญาติโยมและอาตมาด้วยเพราะฉะนั้นในการที่เรามาปฏิบัติ เช่นนี้ ก็เพื่อที่จะส่งเสริมเพิ่มเติมเฉลิมพระเกียรติของพระเจ้าแผ่นดินซึ่งจะมีอายุตามปกติ ก็ถือกันเอาวันที่ ๕ ธันวาคม เป็นวันครบรอบแห่งปี เราทั้งหลายได้ตั้งใจประพฤติปฏิบัติกันมาเช่นนี้ก็แสดงออกถึงกตัญญูกตเวทิตาธรรม อันจะนำไปพระองค์มีอายุยืนยาว เป็นที่พึงของชาวโลกต่อไป

ในที่สุดนี้ด้วยอำนาจของคุณพระศรีรัตนตรัยจึงได้
ปกป้องคุ้มครองบรรดาท่านทั้งหลายทั้งบรรพชิตและ
คฤหัสถ์ ให้ปราศจากทุกข์โศกโรคภัยไข้เจ็บ ให้มีอายุมั่น
ขวัญเย็นได้เป็นผู้อุปถัมภ์บำรุงพระพุทธศาสนา และ
ประเทศชาติตลอดถึงพระมหากษัตริย์ให้วัฒนาถาวรสืบไป
ประกอบไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง ๔ มี อายุ วรรณะ สุขะ
พละ ตลอดกาลนาน ทุก ๆ ท่านเทอญ.

รายนามผู้ให้ธรรมเป็นทาน

๑. ภิกษุณีนรนาม
๒. ร้านกวงหุยซง จ.อุตรธานี
๓. ร้านยีนยงพาณิश्य์ ต.โนนสูง จ.อุตรธานี
๔. คุณนภาพร - คุณนิรมล ตันอาสุวงกุล
๕. คุณนรินทร์ - คุณธีรประภา เศวตประวิชกุล
๖. คุณพิรุณ - คุณจันทรจิรา - คช.ชนบูรณ จิตรยั้งยีน
๗. คุณชวิน - คุณมะลิวัลย์ ยงยุทธ และครอบครัว
๘. ร้านบุญดี จ.อุตรธานี
๙. นพ.วิสุทธิ์ - คุณกมลทิพย์ ตันรัตนาวงศ์ และครอบครัว
๑๐. อ.พิศิษฐ์ - คุณธันยนันท์ เข็อศิริขวัญ และครอบครัว

“ธัมมา เหตุปป์ภาวา เตสัง เหตุง ตถาคไต เต สัญญะโย
นิโรธอจเอนัง วาที มหาสมโณ”

“ธรรมใดเกิดแต่เหตุ พระพุทธเจ้าตรัสเหตุแห่งธรรม
และความดับแห่งธรรมนั้น”

ธรรมโอวาท

“ขอให้ลูกหลานทุกคนรู้จักคำว่า ‘ทำนองคลองธรรม’
ที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพุทธโคดม ทรงตรัสไว้ ๑๐ ข้อคือ

๑. ทานที่ให้แล้วมีผลจริง เราควรหมั่นให้ทาน เลี้ยงสัตว์
๒. การบูชาที่มีผลจริง เราควรบูชา วักลิกถึงผู้มีพระคุณ
๓. การเคารพนอบน้อมมีผลจริง เราควรมีความเคารพยำเกรงต่อความดี
๔. ผลกรรมมีจริง เราควรละชั่ว ทำดี ไม่ทำชั่วทั้งในที่ลับที่แจ้ง
๕. โลกนี้มีอยู่จริง เราควรทำความเข้าใจเพื่อมนุษย และสัตว์โลก
๖. โลกอื่นมีอยู่จริง เราควรเตรียมตัวให้พร้อม เพราะวันหนึ่งเราต้องไป
๗. คุณของมารตามีจริงบูชาท่านไว้เหนือเศียรเกล้า
ท่านคือพระในบ้าน คือต้นกำเนิดศาสนา
๘. คุณของบิดามารดา มีจริง เคารพเชื่อฟัง ท่านคือพระอรหันต์ประจำบ้าน
คือ ศาสดาองค์เอก
๙. เทพเทวดามีอยู่จริง ทำดีใครไม่เห็น แต่เทวดามีตา
๑๐. พระสงฆ์ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ บรรลุธรรมขั้นสูงมีอยู่จริง
เราควรอุปถัมภ์บำรุงพระสงฆ์ให้ดำรงพุทธศาสนาไว้”

นี่คือรากแก้วของการดำเนินชีวิต เพื่อให้ลูกหลานหลงงงเป็นคนดี
ให้โลกเราสงบสุขร่มเย็น หลงงง ขอลฝากให้คิด และปฏิบัติ
เพราะนี่คือ ความจริงที่ “ลบล้างเลือน”

พระอุดมญาณโมลี (จันทร์ศรี จันททีโป)

วัดโพธิ์สมภรณ์ อ.เมือง จ.อุดรธานี